

לא נמנה עם בעלי השמות הגדולים, הי שוברים את הקופה.
הנשיא ה־40 של ארצות-הברית הוא שחקן. על כך דובר הרבה. אך לפסוק זה יש המשך, שאין מדכי רים עליו דו־הצורך: הנשיא הי חדש הוא שחקן שלא הי ליה, שגם בעולם האשדות של הוליווד, עולם החלומות של הצלוי לוד, לא התעדה מעד למוצע הי פושד. גדולי הוליווד היכבוחו כי יוד טוב, כאדם נחמד וסימפאטי, כאיש נוח בחברה וישעתי-בילוי. אך איש מהם לא התיחס אליו כרצינות.

באותה תקופה נשא אשה — השחקנית ג'יין ויימן, שהצליחה להיות לכוכת. העולם כולו בכה על גורלה המר חרשת-אילמת שנאנסה בסרט חשוב. היא זכתה באוסקר — ואילו בעלה לא התקרב מער

הילד
 רונאלד (שני מימין), הבן הקטן של מישפחת רגן, ליד אחיו ניל, בין אמו ואביו.

הכישלון האחרון
 1964: הרוצחים, לפי סיפורו של ארנסט המינגוויי, זהו סרט האחרון, שהוסרט בי-רוצחים להרוג את השותף לפשע שברח עם השלל. בסוף נדיר שבו הוצב רגן בתפקיד האיש הרע: השודד השולח את

על כל פנים, המהפך בחייו של רגן — הפיכתו מאדם בלתי-פוליטי, בעל השקפה ליברלית-שמאלית מעורפלת לנושא-צלב לאומני-קיצוני — החלה אחרי שיתורו מהצבא.
 ב־1947 נבחר כנשיא האגודה המיקצור עית של שחקני הוליווד, תפקיד שבו החי זיק במשך שש תקופות-כהונה.
 תחילה נחשב עוד כליברל. אך בראי שית שנות ה־50, כאשר ג'ק מיקארתי הילך אימים על ארצות-הברית, הפך רגן ממש בן-לילה איש הימין הקיצוני. כאשר פגשה אותו אוליביה דה-האווילאנד (מלאי ני בחלף עם הרוח) באסיפה אנטי-קומר ניסטית, נדהמה: „חשבתי שאתה אחד מהם!”

לם אף למעמד של מועמד לפרס זה. הם התגרשו — ובידיעות על כך היתה היא הצד המפורסם, לא הוא.
 רגן טען לאחר מכן כי המילחמה פגעה בקאריירה שלו, מפני שהוציאה אותו זמית מהוליווד דווקא כאשר הצליח סוף-סוף באחד מתפקידיו.
 על כך חלוקות הדיעות. אך דבר אחד בטוח: שחקן-הכדורגל המצוי טיין לא היה חייד כדל. הוא שירת את מולדתו כקריין של סרטייה-הרבה צבאיים.
 יש כאן תעלומה פסיכולוגית, שאינה אופיינית לרגן בילבד. ממשלתו של מנהם בגין וסיעתו בכנסת מלאה וגדושה במשי-תמיס, אנשים שלא שירתו כלל או שלא שירתו ביחידה קרבית.
 מה גורם למיתאם השלילי הזה בין אנשים לאומנים, „זקופי-גו”, פטריוטים-שליהידד וישימי-אלי-קרב — ובין אי-הנכונות הבולטת לחרף את הנפש למען אידיאלים אלה?
האם האנוכיות והכדאיניקות, המרחיקות אדם מן החזית, הן הדוחפות אותם למחנה הלאומני — או שההשתמשות גורמת למצפון

לכלכלי השתפר מאוד, שהפך בעל-הון ושי נאלץ לשלם לפתע מס-הכנסה בשיעור של 94 אחוזים? ההתרועעות עם אילי-ההון ההוליוודיים — הכוכבים ומנהלי-האולפני גים? קשה לדעת. אולי היה כאן צירוף כל אלה יחד.
על כל פנים, כאשר עבר הגל המיקצאריסטי ההרסני על הוי ליווד, נמנה רגן, נשיא אגודת השחקנים, עם משתפיה-הפעולה. הוא לא היה אחד המלשינים הגי דודים, שהרסו מאות קאריירות מזהירות ושדחפו אנשים לחתי אבדות. אבל הוא יעץ לחברייאני-דתו להזשין קצת.

„זה פשוט” אמר לשחקנית, שהוזמנה להעיד לפני הוועדה לפעולות אנטי-אמרי קאיות של בית-הנבחרים, מוסד הזכור לי דראון, „את צריכה רק להזכיר שניים שלווה שמות (של חשודים בקומוניזם), שכבר הוזכרו ממילא בוועדה.”
 השחקנית סירבה להשתתף במעשה-ההני בלה, וגורשה מהוליווד — יחד עם עשר רות מגדולי השחקנים, התסריטאים והבי מאים של הוליווד. רגן נשאר.
מה עושה שחקן בן 50, המת-

להלשין - רק קצת
מה גרם למהפך לאומני זה? המצפון הרע של הג'ובניק בימי המילחמה? הסתגלות לרוח החדשה? האכזבה מן הקאריירה בהוליווד, והחיפוש אחרי קא ריירה חדשה? ואולי העובדה שמצבו הי

ספורטאי
 רגן כשחקן כדורגל בבית-הספר התיכון, הוא היה שחקן טוב, אך לא מזהיר.

הקריין
 במשך חמש השנים הראשונות של הקאריירה שלו שימש רגן כקריין-ספורט ברדיו במדינת אייווה (בשנת 1934).